

DOŁAMAĆ (2) *vb pf*

o jasne, pierwsze a pochylone.

[*inf* dołamać.] ◇ *fut* 3 *sg* dołamię (1). ◇ *praet* 3 *sg m* dołamał (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

1. Złamać do reszty [czego (po przeczeniu)] (1) : Y ták káždemu vpádłemu [Chrystus] vmie folgowác/ że trzciny náłomioney nie dołamię [*calamum quassatum non conteret Vulg Is 42/3, arundinem quassatum non confringet Matth 12/20*]/ áni knotu kurzące⁸⁰ fie zágálza. *CzechRozm 95.*

[*Zwrot*: »do końca dołamać«: czemu lię nam nie godźi *Confæderáciey* od was pierwey złamáney/ do końca dołamać *ŚmigłAbsurda 23.*]

2. Zadać cios, dać się we znaki [komu] (1) : Chociay mu [*Lizymachowi*] Lew dołamał/ przedfię gi vduśił. *RejZwierz 39.*

Synonimy: 2. *dojác, dojechać, dokuczyć, dokurzyć, dołuc, dotrzeć.*

Formacje pochodne cf ŁAMAĆ.